Să fim smeriți cum a fost Domnul Isus

Să deschidem Cuvântul Lui Dumnezeu la 1 Ioan, Capitolul 2. O să citesc versetul 6, pagina 1199: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și El, cum a trăit Isus. Amin.” Este un verset mai dificil.

Poate unii vor să zică, dar eu nu sunt în El, și atunci nu trebuie să trăiesc cum a trăit El. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că dacă cineva nu este în El, nu este al Lui.

Sau dacă este în El și nu aduce rod, este tăiat și aruncat afară. Și Domnul Isus spune: „Despărțiți de mine, nu puteți face nimic.” Deci este o condiție obligatorie ca noi să rămânem în El. Să fim în El și să rămânem în El și lucrul acesta ne obligă să trăim și noi cum a trăit Domnul Isus.

O să încerc să scot în evidență două aspecte din viața Domnului Isus. Și aș vrea să medităm fiecare la lucrul acesta. Am discutat zilele trecute, împreună cu câteva persoane de aici, despre timpul pe care îl dăruim lui Dumnezeu?

Așa ne-am învățat să spunem, lui Dumnezeu. Dar are nevoie Dumnezeu de timpul nostru? El nu are nevoie. Noi avem nevoie de El. Și este vorba de timpul pe care ni-l dăruim, nouă de fapt, pentru viața veșnică.

Și unul dintre lucrurile care sunt foarte importante este să găsim timp ca să învățăm să trăim cum a trăit Domnul Isus. Cum a trăit El să trăiesc și eu. Dar cum a trăit El?

Nu știu câți dintre voi ați construit o casă, dar dacă ați construit, vă aduceți aminte că au fost ceva planuri acolo, a fost un proiect și a trebuit urmat pas cu pas.

A trebuit mâine să cumpăr ciment și fier să caut muncitori și așa mai departe și trebuia să fac niște calcule și să am banii pregătiți și să-mi dăruiesc mult timp din viață.

Foarte multe lucruri trebuiau făcute. Și noi, cei care am răspuns chemării lui Dumnezeu, acum trebuie să construim chipul Lui Hristos în noi.

Trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus pentru că numai așa vom putea construi chipul Lui în noi. Și ca să putem să construim, trebuie să dăm mult timp.

Chipul lui Hristos în mine nu vine de la sine. Adică eu trăiesc cum trăiesc neamurile, sap grădina, pun varză, culeg strugurii, via, și așa mai departe și Hristos ia chip în mine așa pe negândite, pe nevăzute.

Să deschidem Cuvântul Lui Dumnezeu la 1 Ioan, Capitolul 2. O să citesc versetul 6, pagina 1199: „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și El, cum a trăit Isus. Amin.” Este un verset mai dificil.

Poate unii vor să zică, dar eu nu sunt în El, și atunci nu trebuie să trăiesc cum a trăit El. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că dacă cineva nu este în El, nu este al Lui.

Sau dacă este în El și nu aduce rod, este tăiat și aruncat afară. Și Domnul Isus spune: „Despărțiți de mine, nu puteți face nimic.” Deci este o condiție obligatorie ca noi să rămânem în El. Să fim în El și să rămânem în El și lucrul acesta ne obligă să trăim și noi cum a trăit Domnul Isus.

O să încerc să scot în evidență două aspecte din viața Domnului Isus. Și aș vrea să medităm fiecare la lucrul acesta. Am discutat zilele trecute, împreună cu câteva persoane de aici, despre timpul pe care îl dăruim lui Dumnezeu?

Așa ne-am învățat să spunem, lui Dumnezeu. Dar are nevoie Dumnezeu de timpul nostru? El nu are nevoie. Noi avem nevoie de El. Și este vorba de timpul pe care ni-l dăruim, nouă de fapt, pentru viața veșnică.

Și unul dintre lucrurile care sunt foarte importante este să găsim timp ca să învățăm să trăim cum a trăit Domnul Isus. Cum a trăit El să trăiesc și eu. Dar cum a trăit El?

Nu știu câți dintre voi ați construit o casă, dar dacă ați construit, vă aduceți aminte că au fost ceva planuri acolo, a fost un proiect și a trebuit urmat pas cu pas.

A trebuit mâine să cumpăr ciment și fier să caut muncitori și așa mai departe și trebuia să fac niște calcule și să am banii pregătiți și să-mi dăruiesc mult timp din viață.

Foarte multe lucruri trebuiau făcute. Și noi, cei care am răspuns chemării lui Dumnezeu, acum trebuie să construim chipul Lui Hristos în noi.

Trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus pentru că numai așa vom putea construi chipul Lui în noi. Și ca să putem să construim, trebuie să dăm mult timp.

Chipul lui Hristos în mine nu vine de la sine. Adică eu trăiesc cum trăiesc neamurile, sap grădina, pun varză, culeg strugurii, via, și așa mai departe și Hristos ia chip în mine așa pe negândite, pe nevăzute.

Dacă vă aduceți aminte și Dumnezeu a avut un plan înainte să fie lumea, a zis să facem pe om după chipul și asemănarea noastră. Și a trebuit să-L proiecteze, a trebuit să-L construiască și acum și noi trebuie să reconstruim chipul lui Hristos în noi. Și este mult de lucru.

Și unul din lucrurile care ne împiedică să construim chipul lui Hristos în noi este timpul pe care nu-l găsim pentru această investiție. Timpul pe care să-l dăruim pentru a-L cunoaște pe El. Timpul pe care nu-l folosim pentru a-L urma pe El. Timpul pe care nu-l folosim pentru a ne interesa cum a trăit Domnul Isus, el a trăit o viață de dependență totală de Tatăl. O să mergem să citim în câteva lucruri. Și trebuie să transbordăm spre noi ce a făcut El, să facem și noi la fel.

Haideți să mergem în Luca, capitolul 5, versetul 16. Este vorba despre Domnul Isus.

Domnul Isus se ducea în locuri pustii și se ruga. Ce putem să învățăm de aici? Se ducea în locuri pustii. Înainte să învățăm rugăciunea Tatăl nostru din Matei, ne învață metaforic, du-te în cămăruța ta? În odăița ta? În interiorul tău? Și ce să faci?

Închide ușa după tine și fii tu cu mine. Lucrează împreună cu Mine. Pentru a rescrie chipul Meu în tine. E un timp pe care trebuie să-l punem deoparte. Ce să lucrăm acolo? Ce să facem în odăiță?

O să citim din Luca 6, versetul 12 și 13.* „În zilele acelea, Isus s-a dus în munte să se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii săi și a ales dintre ei 12 pe care i-a numit Apostoli.”* Amin.

S-a dus în munte, s-a dus în locuri pustii, o să mai găsim că Domnul Isus s-a dus la munte să se roage. Și aici ne spune că a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. A avut un motiv foarte întemeiat, și când s-a făcut ziua, a chemat pe ucenicii săi, care erau mai mulți, și a ales dintre ei 12 pe care i-a numit Apostoli.

Să mergem în Ioan 17 să vedem cine i-a ales pe acești apostoli. El s-a rugat și aici spune că a ales 12 persoane.

Din această întâmplare vom învăța să trăim cum a trăit Domnul Isus în relația lui cu Tatăl, vom învăța cum să lucrăm cu Dumnezeu. Nu avem așa de multe rugăciuni ale Domnului Isus în Evanghelie, dar totuși avem.

Și aici în Ioan 17 găsim una din rugăciunile Domnului Isus. Citim de la versetul 6.* „Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care *Mi i-ai* dat din lume. Ai Tăi erau și Tu *Mi i-ai* dat și ei au păzit Cuvântul Tău.”* Amin. *„Ai Tăi erau și Tu mi-ai dat.”*

Mai citim și versetul 11 și 12.* „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume. Eu vin la tine, Sfinte Tată, păzește în numele Tău pe aceea pe care mi-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi. Când eram cu ei în lume, îi păzeam eu în numele Tău. Eu am păzit pe aceea pe care mi-ai dat, și nici unul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.” *Amin.

Repetă Domnul Isus lucrurile acestea. „Aceea pe care Mi i-ai dat. ”Am păzit în numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat și niciunul din ei n-a pierit.”

El s-a rugat o noapte întreagă și unul din rezultatele acestei rugăciuni este că dimineața a ales 12 ucenici. Cine i-a ales de fapt? Tatăl, El doar a lucrat așa cum i-a poruncit Tatăl. În Ioan 5, Domnul Isus ne spune: *„Eu nu fac nimic de la Mine însumi. Eu nu caut să fac voia Mea, ci voia celui ce M-a trimis.”* Și aici frumos ne spune, „Tu Mi-ai dat.” Lucrul care trebuie să-l reținem aici, este că Domnul Isus a petrecut toată noaptea în rugăciune.

Haideți să mai mergem, să mai citim despre Domnul Isus. Citim de la capitolul 9 din Luca, versetul 18.* „Într-o zi, pe când se ruga Isus singur deoparte, având cu El pe ucenicii Lui, le-a pus întrebarea următoare. Cine zic oamenii că sunt Eu?” *Prima parte ne interesează din acest verset. Isus se ruga singur deoparte. Ce nevoie avea Domnul Isus de rugăciune? Avea nevoie sau nu avea nevoie de rugăciune?

Haideți să citim și din Luca 11. De la versetul 1: „Într-o zi, Isus se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui i-a zis, «Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a

învățat și Ioan pe ucenicii lui.»”

Din ce am citit am reținut că se ducea în locuri pustii și se ruga. S-a dus la munte și s-a rugat toată noaptea. Apoi vedem că se roagă singur deoparte, dar în prezența oamenilor. Și aici la fel, se roagă în prezența oamenilor.

Cine zice că rămâne în El, trebuie și El să trăiască cum a trăit Domnul Isus. Să mergem tot la Luca, la capitolul 18 versetul 1: *”Isus le-a spus o pildă ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase.”* Domnul Isus ne spune și nouă o pildă ca să ne arate că trebuie să ne rugăm necurmat și să nu ne lăsăm.

Putem să spunem și despre Domnul Isus că El a făcut lucrul acesta? El a fost fără păcat, a fost Fiul lui Dumnezeu pe Pământ, este Fiul lui Dumnezeu și în aparență parcă n-ar trebui să se roage, n-ar avea motive pentru rugăciunile Lui.

Noi avem multe motive de rugăciune pe care Domnul Isus n-ar fi trebuit să le aibă. Și totuși a fost un om al rugăciunii și ne învață și pe noi. De ce trebuie să ne rugăm? De ce trebuie să avem un timp în odăița noastră în care să ne rugăm? Poate e mai puțin importantă rugăciunea pentru unii. Este sau nu este? Haideți să vedem scopul rugăciunii când construim chipul Lui Hristos în noi.

Haideți să ne gândim ce rol are rugăciunea în munca noastră pentru a ajunge ca să fim ca Domnul Isus.

Un alt pas pe care trebuie să-l facem în această lucrare de a reconstrui chipul Lui Hristos în noi, este să învățăm smerenia. Să ne rugăm pentru a fi smeriți. Smerenia nu este un atribut al omului firesc. Ce îl caracterizează pe omul firesc? Smerenia sau opusul ei care este îngâmfarea, mândria?

O să citesc un text din 1 Petru ca să vedem cât de importantă este smerenia în viața noastră. Este punctul de început. Este în zona lepădării de sine, smerenia. Și trebuie să lucrăm foarte mult pentru a învăța smerenia. Și nu orice smerenie, ci smerenia pe care a avut-o Domnul Isus. Și pentru aceasta este nevoie de rugăciune. Este nevoie să ne retragem și să stăm în prezența Lui Dumnezeu și să-i cerem Lui Dumnezeu să ne ajute să trăim și noi cum a trăit Domnul Isus.

Citim de la 1 Petru, capitolul 5 și versetul 6:* „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni și toți, în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie, căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă, dar, sub mâna tare a Lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui, El să vă înalțe. *Amin.”

Eu cred ca toti vrem sa avem parte de Harul Lui Dumnezeu. Putem sa cerem ca Dumnezeu sa ne dea har și să rămânem in Harul Lui, in Mila Lui, în îndurarea Lui.

Dar nu prea ne rugăm ca sa fim smeriți. Dacă ne rugăm să fim smeriți și vom fi smeriți, Dumnezeu ne da har. E lucru mare să-ți dea Dumnezeu îndurare? Smeriți-vă, dar sub mâna tarea lui Dumnezeu. Pentru că la vremea Lui, El să vă înalțe. Amin.

Aș vrea să mergem în Zaharia. Găsim acolo o profeție. 1. *"Saltă de veselie fiica Sionului. Strigă de bucurie fiica Ierusalimului, iată că Împăratul tău vine la tine. El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe." *Amin. El este neprihănit, biruitor și smerit. Lucrul care ne interesează pe noi acum este că Domnul Isus, despre El este vorba aici, El este în profeție aceasta, ne spune și în Versetul 10, El va vesti neamurilor pacea și va stăpâni de la mare la cealaltă și de la râu până la margine pământului.

El este smerit. Este o profeție care îl arată pe Domnul Isus. O profeție care s-a împlinit și care o să o vedem citind în Matei 11.

Citim de la versetul 29: *„Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre." *Matei 11, 28 spune:* „Veniți la mine, toți cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihna."*

Acest verset ne cheamă să venim la Domnul Isus și să învățăm de la El smerenia. Dacă suntem smeriți, vom găsi odihnă. Dacă suntem mândri, vom găsi tulburare, deoarece Dumnezeu stă împotriva celor mândri. Este esențial să trăim cum a trăit El și să ne însușim caracterul smerit al Domnului Isus.

În Faptele Apostolilor, Domnul Isus este prezentat ca model de smerenie. În capitolul 8, versetele 26-35, Filip întâlnește un etiopian care citea prorocul Isaia.

În smerenia sa, etiopianul a fost deschis să primească învățătură de la Filip. *"Și cine va zugrăvi pe cei din timpul lui, căci viața aia a fost luată de pe pământ? Famenul a zis lui Filip: „Rogu-te! Despre cine vorbește prorocul astfel? Despre sine sau despre vreun altul?" Atunci Filip a luat cuvântul, a început de la scriptura aceasta și i-a propovăduit pe Isus." *Amin.

Domnul Isus este descris aici. O parte din trăsăturile lui de caracter. În smerenia lui, judecata i-a fost luată. Înțelegem ce înseamnă ca să ne se ia judecata. Dar pentru aceasta trebuie să lucrăm. Trebuie să venim în odăița noastră și să stăm împreună cu Tatăl Ceresc.

Să construim împreună cu El smerenia. Celor smeriți le dă har. Nu ne naștem cu smerenia. Ați văzut în 1 Petru, capitolul 5, Apostolul Petru dă un îndemn acolo. Tinerilor, fiți supuși, fiți supuși.

Cuvântul smerenie înseamnă umil și supus. Umil ce înseamnă? O stare de înălțare sau o stare de jos, de umilință. Umil și supus. Este dificil, nu este ușor, pentru că am fost învățați să fim mândri și suntem oameni și toți avem greșeli.

Pentru aceasta trebuie să lucrăm. Trebuie să ne rezervăm timp și lucrul care e foarte important este că trebuie să începem cu smerenia. În smerenia Lui, judecata i-a fost luată. O să deschidem epistola lui Pavel către Tit. O să citim de la capitolul 1, versetul 16. Este o poziție caracteristică multor creștini în zilele noastre. Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă, nesupuși și netrebnici pentru orice faptă bună. Amin.

Dacă înlocuim cuvântul nesupuși, ce putem să punem acolo? Mândri sau nu sunt smeriți. Ei se laudă că-l cunosc pe Dumnezeu, dar nu sunt smeriți.

Și lucrul care e foarte urât și ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, că sunt o scârbă. Cuvântul acesta e foarte dur, dar este scris aici, îl găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. Cei nesupuși sunt netrebnici pentru orice faptă bună sunt o scârbă pentru Dumnezeu.

Ei se laudă că îl cunosc pe Dumnezeu, dar nu cunosc smerenia Domnului Isus. În smerenia Lui, în supunerea Lui, judecata i-a fost luată. Trebuie să învățăm lucrul acesta și trebuie să-l învățăm metodic, să-l învățăm cu atenție, să gândim la el, să vrem să fim smeriți.

Pentru că doar celor smeriți le dă har. Dacă noi nu găsim timp pentru a lucra la caracterul nostru, cum vom avea caracterul lui Hristos? Ca să ajungem acolo, trebuie să fim smeriți.

Haideți să mai citim din Ioan capitolul 5, am mai citit și cu altă ocazie, dar aș vrea să accentuez. O să citim versetul 19. "Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând. Și tot ce face Tatăl, face și Fiul în tocmai" (Ioan 5:19). Mai citim: „Eu nu pot face nimic de la mine însumi. Judec după cum aud și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia mea, ci voia Tatălui care m-a trimis" (Ioan 5:30).

Acesta e Domnul Isus și noi vrem să fim ca Domnul Isus. Dacă rămânem în El, trebuie să trăim cum a trăit Domnul Isus.

O să mai citesc o descriere a Apostolului Pavel. El îl descrie pe Domnul Isus în Filipeni capitolul 2:5: „*Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.* Amin." Să avem în noi gândul acesta.

Dacă nu ne rezervăm timp ca să ne punem gândurile în ordine, ca să construim chipul Lui în noi, așa cum programează un constructor în fiecare zi fiecare etapă a construcției, nu vom ajunge la finalul lucrării să avem chipul Său. Așa și noi trebuie să planificăm fiecare zi pe care o avem în fața noastră să construim etapă cu etapă chipul lui Hristos în noi.

Unul dintre lucrurile care sunt la începutul lucrării, este supunerea, doar în smerenie putem construi. „Învață-mă, Doamne, să fiu supus. Învață-mă să ascult de Tine în toate lucrurile."

Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. Să învățăm, că măcar că avea chipul lui Dumnezeu, nu a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.

Noi de multe ori ne facem deopotrivă cu Dumnezeu. Nu de puține ori, de multe ori. Când mergem după gândurile noastre, ne-am făcut deopotrivă cu Dumnezeu.

Cei ce au intrat în legământ cu Dumnezeu, sigur. Nu cei care nu-L cunosc pe Dumnezeu trăiesc… 100% în gândurile lor. Și sunt deopotrivă 100% cu Dumnezeu.

Ei îl învinovățesc pe Dumnezeu. De ce e acolo război? De ce e acolo așa? De ce nu plouă? De ce… Și așa mai departe. Și Domnul Isus, măcar că avea chipul lui Dumnezeu nu a crezut că un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.

Când s-a rugat o noapte întreagă, s-a rugat ca Tatăl să-i descopere voia Lui. Nu s-a rugat să numească el pe ucenici. „Tu Mi i-ai dat. Ai Tăi erau.

Domnul Isus nu intervenit prin rugăciune. Tată, lasă-mă pe mine Să-i aleg. El doar a numit ceea ce Tatăl i-a spus să facă. Nu s-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu.

Să avem în noi gândul care era și în Hristos. Așa a trăit El. Și ne zice că cine zice că rămâne în El și El trebuie să trăiască tot la fel." S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob. Dacă punem smerenia împreună cu robia, seamănă lucrurile foarte mult? Smerit, rob, supus.

Robul cum este? Ce atribute are robul? Executant, supunere, oarbă sau totală. Cine a cercetat dicționarul limbii române, la cuvântul rob sau sclav, găsim că acesta ascultă, orbește de stăpânul lui. Orbește, ce înseamnă? Fără să pună de la el nimic.

La înfățișare a fost găsit ca un om, s-a smerit și s-a făcut ascultător necondiționat până la moarte. Trebuie să învățăm lucrul acesta. Pentru că așa a trăit Doamne Isus. Și trebuie, dacă zicem că rămânem în El, trebuie să trăim.

Cel care trăiește în smerenie primește odihnă. Dacă suntem smeriți, vom găsi odihnă pentru sufletele noastre. Și Dumnezeu ne dă har, ne dă har peste har, dar stă împotriva celor care nu sunt smeriți.

Haideți să învățăm să lucrăm. „Să nu zicem că nu avem timp, nu am timp de nimic. Citesc Biblia doar. Are nevoie Dumnezeu ca eu să citesc Biblia?

Dumnezeu vrea ca eu să înțeleg, să fiu smerit. Asta vrea Dumnezeu. Și vrea să lucrez ca să fiu smerit. Trebuie să mă rog pentru smerenie ca să ia ființă în viața mea?

Haideți să vă gândiți voi. De câte ori v-ați rugat ca să fiți smeriți? Pentru că așa se construiește chipul Lui în noi. La Tatăl nu e pe bani. Nu e nimic pe bani. În lume e pe bani. Mergem și cumpărăm ce avem nevoie. E adevărat? Aici nu trebuie să mergem să cumpărăm. Aici trebuie doar să Îl rugăm pe Tatăl. Ajută-mă Tatăl să fiu smerit."

Aș vrea să mai citim despre Domnul Isus. În Evrei. O să mergem. De la capitolul 5, versetul 7, până la capitolul 9.*„El este Acela care, în zilele vieții sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiul, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.""El, în zilele vieții Sale pământești, adus rugăciuni și cereri și, cu strigăte și cu lacrimi, către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte." (Evrei 5:7)*

Domnul Isus s-a rugat în grădina Ghetsimani, cu lacrimi, către Tatăl, cerându-I să-L izbăvească de la moarte. Această rugăciune a fost ascultată, iar El a fost făcut desăvârșit și a devenit urzitorul unei mântuiri veșnice pentru cei ce Îl ascultă.

Smerenia este un segment important al evlaviei. Un om evlavios este smerit și supus, admirându-L pe Stăpânul său. În Vechiul Testament, un rob care dorea să rămână la stăpânul său după ce era eliberat, devenea rob pentru toată viața, pentru admirația și respectul pentru stăpânul său.

Să medităm la aceste aspecte și să ne smerim înaintea lui Dumnezeu. Smerenia este esențială, deoarece Dumnezeu stă împotriva celor mândri.

Supunerea poate fi grea, dar este de neînlocuit. Dacă ne amintim de Vechiul Testament, poporul lui Israel a avut dificultăți în a accepta conducerea lui Moise și a lui Aaron, din cauza lipsei de smerenie. Vă aduceți aminte de răscoala lui Core din Numeri 16? Când au spus: „Destul. Ne-ai tot învârtit în jurul muntelui. Ne-ai promis lapte și miere. Ne-ai promis că ne duci în Canaan. Și? Ne tot învârtim aici. Destul."

Ei considerau că sunt capabili să meargă și că sunt apropiați de Dumnezeu. Nu puteau să înțeleagă ordinea pe care o dă Dumnezeu celor smeriți. Tinerii trebuie să fie supuși celor bătrâni, pentru că așa a făcut lucrurile Dumnezeu. Cei bătrâni poate au probleme, un exemplu fiind Aron, care nu era desăvârșit. Ei nu au vrut ca Aron să fie marele preot. Toiagul lui Aron a înmugurit, semn că Dumnezeu a pus lucrurile în ordine.

Omul nu înțelege de ce este așa, dar trebuie să învățăm și să ajungem la smerenie. Unii spun că sunt supuși doar lui Dumnezeu, dar trebuie să fie supuși și oamenilor, pentru că Dumnezeu a organizat lucrurile astfel.

Când te umilești și când te supui, parcă începe să fiarbă în tine totul, pentru că totul e pe dos." Este dificil să fii supus unui om cu defecte, dar trebuie să învățăm să acceptăm această ordine.

Dar să ne gândim că El știe de ce. Înțelepciunea Lui judecata Lui i-a fost luată. În Efeseni capitolul 4 versetul 21 ne spune: *„Supuneți-vă unii altora în frica Lui Hristos. Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul bisericii, El mântuitorul trupului. Și după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și s-a dat pe sine pentru ea.* Amin." De multe ori e foarte greu, dar numai așa găsim odihna.

Așa ne spune Domnul Isus: *„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre." *Dacă Dumnezeu a înălțat pe cineva, a înălțat pe cineva ca să fie mai mare, noi ce trebuie să facem? Spune acolo că la vremea lui vă va înălța. Va veni o vreme când te va înălța. Poate. Nu știm. Ce trebuie să facă ceilalți când vei fi înălțat? Trebuie să fie supuși mai marilor care sunt înălțați? „Fiți supuși mai marilor care sunt înălțați peste voi" (1 Petru 5:6)

Fiți supuși dregătorilor, autorităților, pentru că au fost înălțați de Dumnezeu. Și dacă trebuie să fim supuși acestor oameni care sunt din lume, cu atât mai mult trebuie să fim supuși celor pe care i-a pus Dumnezeu să ne crească.

Dar, ca să fim supuși, trebuie să învățăm. Trebuie să învățăm smerenia. Am întâlnit multe cazuri. Au spus: „Cui să fiu supus? Aceluia să-i fiu supus? Păi uite ce face. Uite așa, așa, așa.” Sunt multe lucruri încurcate, dar nu mai așa se poate. Aceasta e regula Lui Dumnezeu. Ca să găsești odihna pentru suflet, trebuie să fii supus.

Nevestele trebuie să fie supuse bărbaților lor ca Domnului în toate lucrurile. Cum a fost Domnul Isus față de Tatăl. Asta este smerenia adevărată. „Eu îi sunt supus doar 80% și 20% nu pot să mă supun. Să înțelegem bine că este vorba de supunerea în Cuvânt. „Nu mă supun ca să merg la furat sau să mint sau să fac anumite lucruri pentru că-mi cere soțul și eu sunt supusă în toate lucrurile. Domnul să ne ajute pe toți să învățăm smerenia ca să căpătăm har și odihnă pentru sufletele noastre. Amin.

Sursa: *Să fim smeriți cum a fost Domnul Isus* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/sa-fim-smeriti-cum-a-fost-domnul-isus